

Jak jsem miloval Stalina

a jiné příběhy
ze života

Karel Kýr

Karel Kýr

JAK JSEM MILOVAL STALINA
a jiné příběhy ze života

COPYRIGHT

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-243-8 (ePub)

978-80-7512-244-5 (mobipocket)

978-80-7512-245-2 (pdf)

1. JAK JSEM MILOVAL STALINA

Když jsem se v roce 1944 narodil v moravské vsi Konice - Čunín na Dražanské vrchovině, nejmenoval jsem se Kýr, ale Kühn. Otec nechal jméno v roce 1952 počeštit. Nikdy jsem nepátral proč, neptal jsem se. Sotva jsem se trochu rozhlédl po světě, zamiloval jsem si vousaté chlapy, a když navíc takový chlapík kouřil fajfku, byl jsem k neudržení.

Na Dražanské vrchovině bylo plno partyzánů. Skutečných i těch na poslední chvíli. Gestapo se připravovalo udělat těmto aktivitám přítrž, a kdyby nepřijeli Rusové, dopadl by možná Čunín jako Lidice nebo Ležáky

Když se u nás objevili Rusové, ihned mne jeden zaujal. Měl mohutný knír jako Taras Bulba a kouřil čibuk. Vrhla jsem se k němu... Moje kousky zaujaly soldáty natolik, že si mne chtěli vzít sebou. Jen díky hrdinskému odporu mé matky se tak nestalo. Naštěstí. Při mé povaze by dnes moje kosti tlely někde na haldách ostatků na Kolymě. Jak jsem začal chodit, oblíbil jsem si prase, které jsme měli ve chlívků. Říkal jsem mu Piš Piš a snažil jsem se na něm jezdit. Už tenkrát jsem pravděpodobně ve své dětské genialitě pochopil blízkost prasete a člověka.

V roce 1949 dostal můj otec místo v Brodce u Konice. Tehdy se ještě jmenoval Německý Brodek, Brodek u Konice až od roku 1952. Byl k tomu i služební byt 2+1 a tady začala moje láska ke Stalinovi. Když jsem ho viděl na známkách -to mně táhlo na pátý rok- začal jsem je sbírat, lepit na obálky a psal jsem mu, jak ho miluji. Samozřejmě jsem ještě psát neuměl, ale byl jsem přesvědčen, že mé klikyháky pochopí.

A pak škola. Tenkrát jsme museli chodit se školou v rámci výuky povinně do kina. Mne tehdy nadchnul dvoudílný film Pád Berlína. Dokonce k této příležitosti byla vydána obdélníková známka. Uprostřed Říšský sněm se sovětskou vlajkou, vlevo Nataša, vpravo Aljoša s obvázanou hlavou. Od té doby jsem film neviděl. Ale rád bych ho znovu zhlédl. Pro konfrontaci.

Ve škole nás nahnali do Pionýra. Což byla sranda. Vedoucí nám dělali o něco starší kluci a Pionýr se vedl podle Foglara. Dělali jsme bobříky a tak. Již tedy jsem začal náruživě číst. Samozřejmě Foglara, ale i Gajdara - Timur a jeho parta (ještě dnes si pamatuji Mišku Kvakina), Osudy bubeníkovy. Ale také Vrbu, Stevensona. Zvláště mně utkvěly v paměti dvě knížky. Monarcha-románek šedého medvěda a Dva divoši. Tehdy jsem našel v otcově knihovně brožovaný román asi o šesti stech stranách. Jmenoval se Tuláci. Napsal ho nějaký Šiškin (křestní jméno a otčestvo si již nepamatuji) a vyšel před válkou u Topiče. Kniha pojednává o bezprizorných dětech v Rusku mezi dvěma válkami – než je začal odchytávat Makarenko a převychovávat je v duchu internacionalismu.

Mrzí mě, že tuto knížku nevlastním.

Samozřejmě po čase jsem názor na Stalina změnil, ale díky tomu jsem si oblíbil ruskou literaturu. Dostojevského jsem měl přečteného ve dvaceti – i když se dá plně pochopit až kolem čtyřicítky.

Ano, miloval jsem Stalina. Ale to jsem byl ještě dítě. V Rusku je u nemalého počtu obyvatel Stalin uctíván dodnes. Aby člověk pochopil proč, tak musí skutečně číst Dostojevského. Ale o tom zase někdy jindy.

2. KDY JSEM PŘESTAL VĚŘIT

První pochyby o komunistické ideologii se ve mně zrodily na Drahanské vrchovině.

Někdy v roce 1949 bývalá firma Nehera dala mému otci místo v Brodku u Konice. Tenkrát se tak ještě nejmenoval. Byl to městys se třemi fabrikami a s Moravskou Třebovou to byly dva německé ostrůvky na střední Moravě. Dříve se jmenoval Deutsche Brodek, pak Německý Brodek a od roku 1952 Brodek u Konice.

Možná si také pamatujete, jak v roce 1950 létaly nad naším územím balóny s letáky, hladovými korunami a sem tam s nějakou čokoládou. Tehdy jsem chodil do první třídy. Učitelka jako vystřižená z Hrabalových Skřivánek na niti, nám říkala, jaké potvory jsou ti imperalisti, že nám narušují náš šťastný zítřek, a kdybychom našli čokoládu, že ji nemáme jíst, že nás chtějí otrávit. V Brodku byl mým největším kamarádem Venca Václavík. Prožili jsme spolu mnoho. Měli jsme třeba kočičí školu, ale hlavně jsme sbírali munici, které v té poválečné době bylo v okolí Brodku požehnaně. Jednou jsme odpálili vrtulkovou bombu a málem jsme odstřelili hajného. Ten, chudák, si myslel, že to jsou banderovci, zalehl a málem začal pálit z kulovnice. Jednou jsme se zase s Vencou Václavíkem vypravili hledat do okolních lesů munici. A našli jsme balón. Uvízlý na stromě. Pro šestiletého kluka tenkrát nebylo problémem vylézt na strom a balón uříznout. Nekonal se žádný výbuch, ale z balónu se sypaly letáky, hladové koruny a ... čokoláda. Dovedete si představit, co v té době, kdy bylo všechno na lístky a doma se snídal nedrobený chleba v bílé kávě, byla čokoláda?!

„A co když nás chtějí imperialisti otrávit?“ řekl Venca.

„To je možné,“ odpověděl jsem, „paní učitelka by nám nelhala.“

Imperialisté neimperialisté, čokolády jsme se vzdát nechtěli. A tak jsme to vyřešili takhle: v Brodku tehdy působil doktor Krejčí. Ordinaci měl v domě, kde byla také hospoda. Šli jsme tam, sedli si na schody a rozhodli se, že čokoládu sní ten, na koho padne los. Když se mu něco stane, druhý hned zavolá doktora. A když se mu nestane nic, počkáme půl hodiny a pak sní čokoládu druhý.

Imperialisté nás neotrávili, čokolády jsme se s Vencou doslova přežrali, že jsme nemohli týden na záchod. A v mé duši bylo zaseto semínko pochybnosti.

3. SEXEM PROTI KOUŘENÍ

Když Pepa v šedesáti ovdověl, všichni jsme ho litovali. Ale brzy začal překvapovat.

Netrvalo to ani půl roku a znovu se oženil. S ženou o pětadvacet let mladší. Pak přestal chodit do hospody každý den, ale jen v pátek. Nejvíce nás však překvapil -asi po dalších třech měsících- kdy si k pivu nezapálil. Pepa byl silný kuřák, vybáňal i dvě krabičky denně a kouřil od devatenácti let. Tedy přes čtyřicet let. Divili jsme se.

„Pepo, neměl bys to přehánět,“ řekl starý Macháček, „mohl bys dostat absták.“

„To už mám za sebou,“ řekl Pepa, „ale byl jsem postaven před dilema. Bud’ sex, nebo kouření.“

Tato slova vzbudila zájem celého stolu starousedlíků.

„To máte tak“, pokračoval Pepa, „jak jistě víte, vzal jsem si ženu o čtvrt století mladší...“

„A ta ti to zakázala, že?“

„To ne,“ odpověděl Pepa, „ne, že by mi to v posteli nešlo, ale stalo se mi, že v tom nejlepším jsem se rozkašlal a začal se dusit... Dovedete si představit ten trapas? A tak jsem se musel rozhodnout. Bud’ kouření, nebo sex. Nesekl jsem proto se sexem, ale s kouřením. A věřte, kluci, že je to lepší.“

Náš stůl štamgastů se na chvíli odmlčel.

Mnozí z nás jistě přemýšleli s čím seknout dříve. S kouřením nebo se sexem?